

Pirjo Maryut Vega-Brandt

Lempeät tuulet Tyyneltämereltä

elämäkerta

Lempeät tuulet Tyyneltämereltä

Kiitän kotijoukkojani tuesta ja kannustuksesta

kirjoitusrauhasta

uskosta minuun.

Hannu Niemi,

Fabián Andrés Vega Karjalainen

Paola Johanna Vega

Kiitän myös esilukijoitani ja oikolukijoitani,

Heli Toppinen,

Sirkku Passinen

ja Kaisa Hallikas

Pirjo Marjut Vega-Brandt

**Lempeät tuulet Tyyneltämereltä osaelämäkerta
Minun Kolumbiani**

©Pirjo Vega-Brandt

Valokuvat omasta albumista

Kansi: "Barbara" 2004 öljymaalaus 62x72 Silvia, Cauca,
Kolumbia. Arja Aulikki Toivonen.

2018 Vega-Brandt, Pirjo Maryut

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0541-4 T

Sisällysluettelo	
Alkulause I	7
Osa 1 - Kronikka	8
Luku 1 - Saapuminen	8
Luku 2 - Elämää aikasiirtymässä	18
Luku 3 - Panamerican Games, Cali, 1971	35
Luku 4 - Koulun perustaminen	38
Luku 5 - Kirjeitä kotoa	42
Luku 6 - Don ja doña	57
Luku 7 - Andien ylitys	71
Luku 8 - Yksi pieni eloveena Calin kaupungissa?	76
Luku 9 - Flor	81
Luku 10 - Vierailuja ja työn arkea	83
Luku 11 - Kun ruoko, tupakka ja terva tuoksuvat	94
Luku 12 - Lapset näyttävät koristeellisilta sohvalla	102
Luku 13 - Coconuco, Guambia ja Silvia, Cauca. Maaginen Kolumbia. Maaseudulle matkoja.	114
Luku 14 - Rappuja nousee nuori nainen Suomen kartta piirrettyinä kasvoihinsa	125
Luku 15 - Kysynnän ja tarjonnan säännöillä	129
Luku 16 - Tähän samaan aikaan	132
Luku 17 - Uusia projekteja	135
Luku 18 - Luonnonilmiöitä ja luonnottomia ilmiöitä.	148
Luku 19 - Liliana	159
Luku 20 - Hupiklubi kokoontuu	167
Luku 21 - Prinssi ja prinsessa ja heidän ystävänsä	171
Luku 22 - Aika on muuttumassa	175
Jumalani älä anna minun hävitä tätä taistelua	178
Osa 2 - Makeismaljasta poimittua	185
Pahaan aikaan Ipialesissa	185
Kolme Muskettisoturia: Ujo Urheilija, James Bond Criollo ja Musta Viveros	189
Kevään riitit ikuisen kesän maassa	194
Tanssiminen on tärkeää	199
Kiitos ei, emme tarvitse uusia mattoja	202

Salomon-sedän hautajaiset	209
Maaritin dilemma	213
Keskusteluja ikkunalla	216
Blogi	221
Blogi 2 Paola Johanna	224
Alku ja loppu	243

Alkulause I

”... ja nyt kun suloisen elämän lumnaat ovat eräytyneet maksuun ja hiukseni ovat alkaneet ohentumaan ja hampaani liikkumaan ja sokeriarvot seilaamaan, kädet jäykistymään ja nivelet tulehtumaan, verisuonet tukkeutumaan ja melkein kaikki, mitä olen rakastanut, on minulta kielletty, onkin aika vetää nojatuoli takkatulen äärelle, ottaa lapsenlapset polvelle ja alkaa kertoa heille tarinaani Minun Kolumbiastani. Paitsi että lapsenlapseni pelaavat samanlaisesti Ninjagoa tai Dragonmaniaa, tai chattailevat tyttöjen kanssa jossain prepuberteetti-sosiaalimediassa ja mummin tarinat eivät jaksu kauan kiinnostaa... mutta painettu sana jää elämään ja sen aika tulee vielä.”

PirjoVega-Brandt

Marma, Älvkarleby, syyskuu 2017

Osa 1 - Kronikka

Luku 1 - Saapuminen

Cali, elokuu 1970

Santiago de Cali, Laakson Valtiatar, Taivaan Sivutoimisto, sijainti 3°25-14-N 76°31-20-W, korkeus 1018 metriä merenpinnasta, Andien läntisen ja keskimmäisen kordilleran välissä, sadan kilometrin päässä Tynestä Valtamerestä oli juuri heräämässä uuteen päivään, kun Ecuatorianan yölento Miamiasta, välilasku Panamassa, saapui Calipueron lentoaseman kiitoradalle ja pysähtyi nytkähdel- len. Matkustajat saivat luvan irrottaa turvavyöt ja ottaa ta- varansa yläkaapeista, mikä sinänsä oli melko tarpeeton ilmoitus, koska niin pian kuin jarrutus oli alkanut, osa matkustajista oli jo irti vöistään ja kurottelemassa tavaroita- taan, ja heti kun kone oli pysähtynyt loputkin pomppailivat käytävällä repien matkatavaroitaan alas kaapeista. Lento oli ollut tapahtumaköyhä, Panamasta muistin vain painostavan kuumuuden lentoasemalla ja hyvin tummia ja matalia päitä henkilökunnan joukossa. Matkustajatkin olivat tummem- pia ja pienempiä kuin mihin olin tottunut. Nyt olimme kuitenkin perillä ja olin naattiväsynyt illan pakkaamisen, keskiyön lennon ja stressin jälkeen, mutta kävellessäni ah- dasta käytävää veljeni ja hänen ystäväpariskuntansa perässä koneesta ulos, pieni olkalaukku hartiallani roikkumassa, tunsin saavani uutta energiaa kohtaamaan uutta maailmaa

johon oli saapunut: aina tassut etunojassa kohti uusia seikkailuja. Alas metallirappuja aikaiseen aamuun, melassin ja savun tuoksuun, aamun viileyteen ja ääniin jotka kajahtelivat metallisina ja kirkkaina saapumishallissa. Siirtolaispoliisi vilkaisi vain kuin ohimennen maahantulolupaani, joka oli lentoyhtiön oma dokumentti: kaikki jotka saapuivat USA:sta tai Kanadasta olivat tervetulleita vierailemaan maassa kolmen kuukauden ajan. Aikaa voi sitten jatkaa jos halusi olla kauemmin, ostaa sai lisää kolme kuukautta aina kerrallaan. Asia oli hoidettava ainakin viikkoa ennen kuin aika meni umpeen, muuten joutui maksamaan ensin myöhästymissakot ja sitten ostamaan uudet kuukaudet. Poliisi iski minulle silmää ja ojensi takaisin passini: "Bienvenida a Colombia, señorita". Sitten haimme vaalean kermanvärisen keinoahkalaukkuni matkatavarakarusellista. Siinä olikin koko omaisuuteni, 12 kiloa kesävaatteita ja kenkiä halvassa pienessä matkalaukussani. Tulli vilkaisi laukkuni sisältöä ja käskee siirtää pois edestään, ei tullattavaa. Matkatoverini seisoivat jo ulkona taksin vieressä ja odottelivat kun kannoin pienen laukkuni ulos lasiovista. Vuosi oli 1970 ja matkalaukuissa ei ollut vielä pyöriä.

Laakson raukea valtiatar kylpi vielä aamu-usvassa; aamuaurinko oli jo kiivennyt keskimmäisen kordilleran lumihuippujen yli, mutta varjot ja usvaverhot roikkuivat vielä läntisen kordilleran yllä, miljoonakaupunki oli laiskasti ja hitaasti heräämässä uuteen aamuun. Valkoisten haikaroiden parvi lehahti ilmaan sokeriruokoviljelmältä tien varrelta, kun rähjäinen taxi kiidatti meitä päällystettyä mutta huonokuntoista tietä myöten kohti kaupunkia, joka häämötti edessäpäin kymmenen tai viidentoista kilometrin etäisyydessä. Avonaisesta ikkunasta lehahtivat sisään troppiikin ja sokeriruok'on ja sen jalostamoiden tuoksut: melassi, raakasokeri ja bagazo eli orgaaninen jäte, joka savusi pelloilla. Vastaamme tuli ruokojuna: kymmenkunta kärriä, jotka oli lastattu täyteen juuri leikattua ruokoa, kytketty

toisiinsa ja koko roikkaa veti traktori. Ajoimme pitkään toisen, tyhjän ruokojunan perässä, koska ohittamiseen ei ollut tilaisuutta kapealla kaksiväyläisellä tiellä ja ennen kuin roikka oli kääntynyt pienelle sivutielle emme päässeet paljoakaan lähemmäksi vihreyden keskellä laakson päässä hämmöttävää valkoista, punakattoista kaupunkia.

Liikenne vilkastui sitä mukaa kun lähestyimme kaupunkia. Tienvierien maalaistalot, pysäkit ja pellot, ruokoviljelmät, macheteja vyöllään kantavat töihin menijät väistyivät ja laitakaupungin hökkelikylä, Juanchito Caucajoen varressa tuli vastaan. Ajoimme siltaa yli joen, laitakaupungin ränsistyneet korttelit jäivät taaksemme ja saavuimme päämääräämme, veljeni valitsemaan majataloon aivan kaupungin sydämessä, Cali-joen ja Kuudennen Avenidan kulmassa, Ortiz-sillan ja keskustan vieressä.

Casa del Viajero ei ollut mikään viiden tähden hotelli, tuskin edes yhden tähden. Tulimme sisään pimeään eteiseen, veljeni hoiti huoneen tilauksen ja saimme avaimen käytävän perällä sijaitsevaan suurehkoon huoneeseen, jossa oli neljä sänkyä, pöytä, neljä tuolia ja suihkumurkka, jossa oli kylmävesisuihku ja repaleinen muoviverho, joka ainakin osittain antoi mahdollisuuden jonkinlaiseen yksityisyyteen. Vuoteet olivat puhtaat, torakoita ei näkynyt (päivänvalossa) montaakaan, lattia oli luututtu ja pyyhkeet olivat puhtaat. Vessa oli yhteinen, käytävässä. Olimme väsyneitä, mutta päätimme syödä aamiaista ensin ja jätimme matkatavaramme huoneeseen ja lähdimme etsimään aamiaista, joka löytyikin katukahvilasta aivan vierestä. Appelsiini-mehu oli juuri tehtyä ja munakokkeli maistui hyvälle, samoin pehmeä, uunituore vehnäleipä.

Kävelimme joenrantaa, yli sillan kaupungin sydämeen, Plaza de Caicedo-torille, jossa kirjurit istuivat puitonpenkillä kirjoittamassa kannettavilla kirjoituskoneilla dokumentteja asiakkailleen, joilla oli toimitettavaa valtion virastoissa, pankeissa, vakuutusyhtiöissä tai katedraalissa,

joiden koristeelliset ja jyrkät, parhaaseen republikaaniseen tai uusempire-tyyliin rakennetut viisi- tai kuusikerrokset rakennukset ympäröivät toria. Palmupuiden katveessa seisovivat kaupustelijat ja lottojenmyyjät huutelemassa tarjouksiaan. Vanhat miehet istuivat penkeillä ja puhelivat keskenään. Nuoret naiset kävelivät työvaatteissaan puiston poikki piikkikoroissaan, ja nuoret miehet huutelivat ja sihisivät heidän peräänsä. Vanhoja naisia ei näkynyt, ei edes keski-ikäisiä. Lapsia ei myöskään näkynyt keskikaupungin vilinässä. Latinalaisamerikkalainen kaupunkikulttuuri sykki täydellä sydämellä. Kaikki oli täysin normaalia, paitsi me, jotka olimme epänormaalius siinä kuvassa.

Plaza de Caicedon (Cayzedon) ympärillä, pankkien ja virastorakennusten tuntumassa oli kauppoja ja notareja, ravintoloita ja elokuvateattereita, toisella puolella virtasi Cali-joki, jossa oli silloin vielä vettä ja joka oli silloin vielä luonnontilassa. Joen toisella puolella oli etupäässä varakkaiden kortteleita, suuria vanhanaikaisia valkoisia taloja, joissa oli aaltotiilikatot tai kattoterassit, etupihat, ja puutarhat ja tontit rajattu muurein, joiden päälle oli aseteltu lasisirpaleita tai rikkiinäisiä pullonpohjia hidastamanvarakaiden yöllisiä kiipeilyjä. Bougainvilleat ja oleanterit kukkivat, pihoissa kasvoivat palmut ja kokapensaat, jakaranda ja magnolia ja muut kukkivat puut, kuten guayacan, antoivat väriä ja tuoksua, samoin jasmiinit, gardeniat ja camia (white ginger lily) sisäpihoilla ja koristepatioilla. Vaaleisiin tai pastellinvärisiin esiliinoiniin sonnustautuneet kotiapulaiset lakaisivat katua talojen edustalla. Kaupungin pohjois- ja länsiosat olivat viidettä tai kuudetta ”kerrosta”: lännessä rikkaiden korttelit kiipesivät Andien alimmille hameenhelmoille ja vuorokauden keskilämpötilat olivat muutaman asteen alhaisemmat. Ulkomaalaiset suosivat näitä alueita. Pohjoisessa kaupunki päättyi äkkiä Yumbon teollisuuskaupunkiin päin mennessä: sementti-ja selluloosatehtaat

tuoksahtivat epämiellyttävästi ja pintavedet olivat käyttökeltovottomat edes kasteluvodeksi.

Heti keskustan tuntumassa samalla puolella jokea oli vanha kaupunki. Siitä oli tosin enää jäljellä vain muutama kortteli vaatimattomia mutta tilavia vanhanaikaisia, koloniaaliseen tyyliin rakennettuja koteja, joissa oli pitkät laattatiilikäytävät ja pelargonioita ruukuissa. Viidennen kadun toisella puolella olivat kukkulat, joilla oli äkkijyrkkiä katuja, paljon portaita ja näköala yli koko kaupungin. Talot olivat kuitenkin vaatimattomia, neljättä tai kolmatta verotusarvokerrosta, ja mitä ylemmäs sokkeloista vuorenrinnettä meni, sitä huonommassa kunnossa olivat talot, jalkakäytävät ja valaistus ja sitä huonompi kerroin.

Liikealueella Plaza de Caicedosta heti etelään olivat lähes kaikki suuret vaatekaupat ja kangaskaupat, monet niistä kaupungin turkkilais- tai libanonilaisvähemmistöjen käsissä. Alueella oli myös kaupunginteatteri ja tyylikäs vanha Aristi-hotelli. Liikealueen eteläpuolella oli Calin Kattila, jonne meillä ei ollut asiaa. Kaupungin pahin slummi oli huumeiden, varkaiden ja punaisten lyhtyjen alue, jossa kaupungin kaikkein syrjäytyneimmät nukkuivat porttikäytävissä tai katukivillä. Kattila oli kaupungin suuri häpeätahra. Kattilan reunassa, suuren valtavyöhyän Carrera Quincen reunassa oli autojen varaosaliikkeet. Siellä kannatti käydä vilkaisemassa jos esimerkiksi autostasi oli varastettu pölykapselit: voit omistua ostamaan omasi takaisin. Tai sitten sieltä lähetettiin varastamaan jostain muusta samanmerkkisestä pysäköidystä autosta pölykapselit, jotka sait sitten tulla hakemaan,

Pysäköintiin sallituilla kaduilla oli elävät parkkimittarit: yleensä nuoria miehiä, joilla oli punainen säämiskä tai kädessä bandanna, jolla he viittoilivat ja ohjailivat parkkeeraavia autoja tyhjiin tiloihin. Pientä maksua vastaan he vartioivat autoasi kun kävit asioilla, ja oli aina parasta maksaa

sovinnolla. Ellet maksanut, he voivat vahingoittaa autoasi He omistivat kadut ja taistelu reviiereistä oli ankara.

Idässä olivat vanhat työläiskorttelit San Nicolas ja Alfonso López. Kaupunki levittäytyi Cauca-joelle saakka ja sen toiselle puolelle Juanchitoon ja Candelariaan, kaikki köyhiä ja epäterveellisiä alueita ja turvattomia liikkua, etenkin öisin. Muutama kortteli etelämpänä oltiin alemman keskiluokan Alamedassa ja vihannestorilla, etelään ja länteen kahden puolen Viidettä Katua aina vain uudemmalla ja korkeammalle luokitetulla alueella: vanha ja uusi San Fernando ja eteläkaupungin hyväosaisten korttelit, Tequendama, El Lido ja El Limonar härkätäisteluringille ja siitä etelään puutarhakaupunkiin ja Jamundin rajoille saakka. San Fernandossa oli jalkapallostadion ja kilpauima-allas, aivan lähellä Vega Brandt -residenssiä. Kun tuli maali se kuului aina anoppilaan saakka.

San Fernandon talot oli kaikki rakennettu yhden perheen asunnoiksi ja ne olivat seinästään kiinni seuraavassa - tähän tapaan koko kaupunki oli rakennettu. Ainoastaan kaupungin pohjoisosassa oli yksi amerikkalaiseen malliin rakennettu esikaupunkialue, jossa talojen välillä oli rako, mutta nämä talot olivat alemmaa keskiluokkaa, eikä niiden verotusarvo ollut koskaan yli kolmannen kerroksen. Pohjoisten korttelien mahdollisuudet laajentua teollisuusalueen ja lentokentän läheisyydessä olivat heikot. Aivan kaupungin eteläosassa, Jamundin tien varressa lähellä Panceja Lili-jokia oli Country Club, jossa oligarkit pelasivat hevospooloa ja pitivät suuria juhliiaan. He asuivat myös erillään tavallisesta kansasta klubin eteläpuolella sijaitsevassa puutarhakaupungissa (Ciudad Jardin) jossa taloilla oli paitsi vartijat ja muurit ympärillä, myös suuret tontit, puutarhat, uima-altaat ja tenniskentät. Ciudad Jardinista hieman etelään oli Pance-joen retkeilykeskus kansalle: kirkasvetisessä purossa sai uida kuka tahansa, sen rannoille sai tehdä nuotioita ja pystyttää teltan. Joen yli kulki riippusilta ja siitä

lähti kävelypolku, joka seurasi joenuomaa. Paikka oli erittäin suosittu piknikkikohde ja uimapaikka alemman keskiluokan ja alaluokkien perheille: ilmaisena se veti puoleensa kansaa. Rikkaammat eivät voineet tietenkään sinne mennä, koska se oli ilmaista ja siellä tavallinen kansa eli omaa elämäänsä, soitti radioitaan lujaa, keitti kanasoppaa nuotiolla suuressa kattilassa ja ruskeita lapsia juoksi edestakaisin potkupalloa perässä. Anopin ja apen suuri dilemma oli että heillä ei ollut paikkaa minne mennä: heillä ei ollut riittävästi varallisuutta country clubiin ja 'kansan' kanssa he eivät voineet näyttäytyä ilmaisilla uimapaikoilla. He istuivat kotona kuumina sunnuntai-iltapäivinä ja katselevat televisiosta matkailuohjelmia, etenkin jos ne koskivat nojatuolimatkailua Euroopassa tai USA:ssa.

Uneliaasta provinssikaupungista Cali oli kasvanut miljoonakaupungiksi 1900-luvun puolivälissä, kun raaka sisällissota maaseudulla oli saanut suuren osan maalaisväestöä etsimään turvaa numeroista ja pakkautumaan kaupungin laiduille mataliin majoihin, kertakäyttömateriaalista tai rakennusten purkujätteistä rakennettuihin mökkeihin, usein vallatulle maaperälle, ei-kedenkään maalle tai kunnan joutomaalle. Vesi johdettiin itsetehdyillä putkilla kunnan vesijohdoista, sähkö tuotiin roikalla sähkölaitoksen verkosta. Miehet hakeutuivat päiväpalkalla mihin tahansa töihin, naiset pesivät pyykkiä, hoitivat lapsia, siivosivat rikkaille rouville. Koko vuorenrinne täyttyi näistä hökkelilylistä ja joulunaikaan Siloén valot tuikkivat kuin Betlehemin kylä, mutta se oli vain näennäistä kauneutta. Pimeys valotuikkujen välillä oli paljon realistisempi kuva köyhyydestä. Lasi oli melkein tyhjä.

Toisen suuren ja äkillisen väestönkasvunsa Cali sai sitten sissisodan ja kartellien tuotua kuolemaa ja väkivaltaa Buenaventuraan ja muihinkin rannikon satamakaupunkeihin, joissa kartellit ja sissit taistelivat reviiereistä ja huumereiteistä. Paramilitäärit tulivat sissien perässä ja afrokolombialai-

nen väestö joutui monen tulen väliin. Osa pakeni vuorijonon yli Caliin, jossa he asuttivat kokonaan uuden kaupunginosan, Distrito de Aguablancan. Siellä asui sitemmin lähes miljoona sisäistä pakolaista Tyynenmeren rannalta ja viidakkokylistä.

Me liikuimme etupäässä jalan ja joskus takseilla, joilla ajeleminen oli halpaa. Majatalomme oli Kuudennen Avenidan alussa, kaikki englanninkielen opetusinstituutit olivat saman kadun läheisyydessä ja kävelyetäisyydellä. Alue oli Calin Zona Rosa, suosittu ja muodikas hengailualue, jolla oli runsaasti katuravintoloita, kauppvoja, baareja ja kahviloita. Lähes kaikki ulkomaalaiset nuoret asuivat tai oleskelivat tällä kadulla, sen paralleelilla ja muutamalla sivukadulla. Suuret kukkivat guayacan-puut (guaiacum)(Lignum vitae) ja vanhat jätticeibat (kapokkipuu) koristivat avenidan varsia, palmut ja kukkivat köynnökset asuintalojen etupihapuutarhoja. Yöilma kantoi tropiikin kukkivien pensaiden tuoksua. Kamia (valkoinen inkivääri) parfymoi ilman lännessä heti Kuudennen Avenidan takana Juanambun ja Santa Monica Altan kaupunginosissa. Kamia on yön kukka samoin kuin jasmiiini, sen tuoksukin muistuttaa jasmiiinia.

Monet ulkomaalaiset asuivat kaupungin parempiosisten barrioissa, pohjois-etelä-akselilla, lännessä Juanambú, Normandía, Santa Rita ja Santa Teresita, idässä keskikaupunki, El Peñon ja San Antonio, etelässä Tejares, San Fernando, Tequendama ja Limonar, Jamundín kaupungin rajalla Ciudad Jardín ja Pance. He eivät koskaan astuneet jalallaan alempien kerrosten kortteleihin. Periaatteessa kaikki alueet Viidennestä kadusta itään olivat jo köyhien barrioita, mutta sen jälkeen kun Autopista Sur rakennettiin, siitä tuli tavallaan uusi raja köyhien ja rikkaiden välillä. Viemäriverkosto ja pintavesien sekä likavesien poisto ja käsittely oli alkeellista. Aina rankkasateen yllättäessä kadut olivat täpötäynnä tulvavettä, joka tuli puoroina

vuorilta alas kaupungin kaduille ja täytti kaikki viemärit ja katuojat ja kanaalit, joita oli kaivettu ongelman ratkaisemiseksi. Autot ajoivat syvässä vedessä ja pysähtyivät keskelle väylää, kun virranjakajat kastuivat, ja tiet olivat tukossa tuntikausia. Vesi nousi talojen autotalleihin, eteisiin, halleihin, olohuoneisiin: kaikki, jotka kynnelle kykenivät olivat kantamassa huonekaluja ja mattoja toiseen kerrokseen tai jonnekin ylemmäs, jos kerroksia ei ollut. Palkolliset ja vapaaehtoiset, kaikki joiden kädessä luuta vain pysyi (kuitenkin etupäässä vain naisväki) olivat siirtämässä vettä paikasta toiseen ämpäreillä, pesuvadeilla, kattiloilla ja tietenkin luidilla, lattiaharjoilla ja mopeilla.

Yhteiskunnallinen kerrostaminen palvelumaksujen ja kiinteistöverojen tasapuolistamiseksi mahdollisti köyhillekin sähkön, juoksevan veden, puhtaanapitolaitoksen palvelut sekä katuvalaistuksen. Julkisista palveluista nautti jopa Aguablanca, jättiläismäinen slummi kaupungin itäosassa jonne meikälaisellä ei ollut mitään asiaa edes päivänvalossa, jonne taksit eivät vieneet eivätkä poliisit tulleet.. Ainoastaan ”invasiones”, valtaukset, laittomat hökkelikylät rinteillä ei-kenenkään tai valtion maalla saivat itse järjestää vesi- ja sähköpalvelunsa. Toisaalta ajan mittaan kerrostamisen (estratos= stratification) seurauksena ihmisiin, barrioiden asukkaisiin, alettiin myös viitata numerolla. Maaposti taas ei koskaan ole toiminut edes tyydyttävästi Calissa. Adpostal, valtiollinen postinkanto joskus toi kirjeen perille, joskus ei. Kaikki lentoposti oli lentoyhtiön, Aviancan hoidossa ja ulkomaanposti toimi paremmin kuin maaposti, mutta mitään arvopostia ei voinut heidänkään huostaansa antaa. Ulkomailta ei Kolumbiaan lähteviä postipaketteja tai kirjeitä voinut edes vakuuttaa.

Matka Kolumbiaan, Santiago de Caliin oli saanut alkunsa kaksi viikkoa aikaisemmin Lake Worthissa, Floridassa, kun kolme kuukautta kateissa ollut veljeni oli äkisti palan-

Tämä on lyhyt omaelämäkertani, joka käsittää karkeasti laskien vuodet 1970-82 ja kertoo minun tarinani Kolumbiasta, ennen kartelleja, huumeparooneja, aseistetun konfliktin pahenemista viidakossa ja vuorilla. Nyt kun rauhansopimus on allekirjoitettu, vasemmistosissit laskeneet aseensa (?) ja tiet maaseudulle ja vuorille avoimet, tie rauhaan on edelleenkin täynnä suuria ongelmia.

"Tietäisitpä, äiti, miten monta kertaa minulle on vitsailtu huumeista; kysytty myynkö kokaiinia, olenko sukua huumeparoneille, murhattiinko isäni Miamiassa,"
"Ei ole helppoa syntyä kolumbialaiseksi, mutta se kasvattaa luonnetta,"
(ote keskustelusta murrosikäisen poikani kanssa, vuosia sitten)

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi